

Kimberley Freemanová

Maják stratených nádejí

Romantický příběh z Austrálie

Kimberley Freemanová

Maják stratených nádejí

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Kimberley Freeman: Lighthouse Bay,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hachette Australia
(an imprint of Hachette Australia Pty Limited), Sydney 2012,
preložila Beata Horná.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © Kimberley Freeman 2012
All rights reserved
Translation © Beata Horná 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1814-2

Pre Mary-Rose:
čo sa povie na hore, na hore aj zostane.

The Times
Brisbane, máj 1901

Je takmer isté, že ani jedna z dvadsiatich dvoch duší na palube *Aurory* neprežila stroskotanie lode pri východnom pobreží Austrálie. Na palube bol aj pán Arthur Winterbourne, starší syn nebohého lorda Winterbournu, známeho londýnskeho klenotníka. Pán Winterbourne s manželkou sprevádzali dar kráľovnej Viktórie novému austrálskemu parlamentu, ceremoniálne zlaté žezlo zdobené drahokamami, ktorého hodnota je nevyčísliteľná. Pán Percy Winterbourne, mladší syn lorda Winterbournu, hodlá vycestovať do Austrálie a osobne sa zapojiť do pátrania.

PROLOG

Ženina bledá pokožka na ostrom slnku jasne žiari. Mokré bledomodré šaty sa jej lepia na členky. Pri pohľade na oblohu ju pália oči. Zdá sa jej, že cez belasé nebo dovidí až do neko-nečného vesmíru. Pod bosými nohami jej vrždí piesok. Topánky jej spolu s ostatnými vecami aj s manželom zmizli pod morskou hladinou. Všetko je stratené. Všetko zhltna chladná, temná slaná voda. Všetko okrem truhlice, ktorú vlečie za sebou v piesku.

Ide pomaly, krok za krokom. Posledná ľudská tvár, ktorú videla, bola tvár jej manžela. Keď sa mu ruka vyšmykla z jej zovretia a zmizol pod hladinou medzi loďou a záchranným člnom, vyzeral takmer prekvapene.

Truhlica je ťažká a od ťahania si už necíti ruky. No kým dý-

cha, nenechá ju tu. To, čo je vnútri, je nesmierne drahocenné a pri myšlienke, že by to mohla stratiť, sa jej zovrie srdce. Od kedy sa vydala na cestu, more neustále buráca. Spočiatku ju ten zvuk upokojoval, ale teraz ju znervózňuje. Túži po tichu. Potrebuje v pokoji popremýšľať o tom, čo sa stalo, čo všetko stratila a čo bude robiť.

1. KAPITOLA

2011

Libby sedela sama v zadnej časti malého farského kostola a oplakávala muža, ktorého dvanásť rokov milovala. Zhromaždilo sa tu asi osemdesiat ľudí, nikto ju však srdečne neobjal, nevenoval jej súcitný úsmev. Dokonca ani nevedeli, kto je. A ak aj vedeli, tvárili sa, že to nevedia.

Istým spôsobom jej odľahlo. Aspoň sa vyhla kradným pohľadom a šuškaniu za zakrytými ústami. Na druhej strane si však uvedomila krutú pravdu. Nik ani len netušil, že muž, s ktorým sa dnes prišli navždy rozlúčiť, muž prekypujúci životnou energiou, ktorého pevné telo sa akýmsi zázrakom zmestilo do úzkej rakvy pred oltárom, bol najdôležitejším človekom v jej živote. Mark Winterbourne zomrel ako päťdesiatosemročný na mozgovú mŕtvicu. Trúchlila za ním manželka Emily a dve dospelé dcéry.

Libby netušila, ako sa má ma pohrebe správať tajná milenka zosnulého. Hoci jej od bolesti išlo srdce puknúť, usúdila, že najlepšie urobí, ak zostane ticho sedieť v zadnej lavici a premôže nutkanie vstať a zakričať: „Nikto z vás ho nemiloval tak veľmi ako ja!“

Dnes mala narodeniny. Štyridsať rokov.

Utrela si slzy. Bol chladný februárový deň a v kostýme sa triasla od zimy. Markovi by sa nepáčilo, čo mala dnes na sebe. Nikdy nemal rád, keď si obliekla elegantné šaty. Vravieval, že celé dni trávi s ľuďmi v oblekoch. Páčila sa mu v džínsoch,

voľných šatách alebo nahá. Dnes si vzala kostým, pretože bola presvedčená, že všetci budú bezchybne oblečení, a nechcela zbytočne vzbudzovať pozornosť. Spomenula si na deň, keď ho mala posledný raz na sebe. Mark jej povedal: „Radšej si obleč tú moju obľúbenú čipkovú blúzku.“ Myšlienka, že Mark ju už nikdy nebude kritizovať za to, čo má na sebe, ju zasiahla priamo do srdca. Už jej nikdy nič nepovie. Už nikdy neuvidí úsmev v jeho očiach. Už jej nikdy nestisne ruku, nepobozká ju, nepriťahne si k ju sebe...

Libby potlačila vzlyk. Nebolo by vhodné, ak by sa neznáma žena v zadnej lavici rozplakala a vyjavila dlho skrývané tajomstvo. Mark bol vždy neústupný. Nechcel ublížiť manželke a deťom. Vravel, že za nič nemôžu a nezaslúžia si trpieť. To oni dvaja musia niesť celé bremeno. A aké strašné bremeno to bolo. Dvanásť vyčerpávajúcich rokov v začarovanom kruhu medzi vzletnými nádejami a zadúšajúcim pocitom viny.

Libby sa započúvala do prvého prejavu a po chvíli usúdila, že nie je o jej Markovi. Zavrela oči a premýšľala, čo by asi povedala, keby mohla predniesť prejav ona.

Mark Winterbourne zomrel vo veku päťdesiatosem rokov, ale vôbec nebol typickým mužom v stredných rokoch. Bol to urastený muž s hustou hrivou na hlave. Vďaka zdravému životnému štýlu a pravidelnému behu na dlhé trate mal ploché brucho a svalnaté nohy. Bol milý, vtipný a cieľavedomý. Nikdy sa ničím nedal zastaviť. Prekonal detské choroby, dyslexiu a smrť otca, keď mal pätnásť. Aj po dvanástich rokoch som ním bola fascinovaná. Bol štedrý, nežný a láskavý. Bol tým najlákavejším človekom na svete.

Po lícach jej stekali horúce slzy. Otvorila oči a v prednej lavici zazrela Markovu manželku, ako so sklonenou hlavou vzlyká. Pristúpil k nej vikár a objal ju. Libby premohol pocit viny. Nemala sem chodiť.

Vlak cez Eurotunel do Paríža bol poloprázdny. Libby si položila tašku na vedľajšie sedadlo a ľahla si. Až teraz naplno pociťovala prázdnotu vo svojom srdci. Mark ležal v hrobe. Dva

metre zeme delilo jej minulosť od budúcnosti. Pokúšala sa nemyslieť na veci, ktoré s Markom nestihli urobiť. Na veci, ktoré Mark chcel urobiť, ale ona odmietla. Na veci, ktoré bude musieť teraz robiť sama. Zrazu si začala zreteľne uvedomovať po-
minuteľnosť života. Vlak sa zľahka kolísal zo strany na stranu a Libby sa zhlboka nadýchla. Kým dýcha, musí žiť ďalej. Len ešte nevie ako.

„Máš ísť ihneď ku Claudette.“

Libby zdvihla zrak. Práve si rozväzovala šál a chystala sa zavesiť si kabelku na operadlo stoličky. Na rozdiel od vyblýskaných prijímacích priestorov kancelárie v sídle firmy Pierre-Louis Design pôsobili mdlo a nevýrazne. Libby celé dni navrhovala exkluzívne katalógy pre klenotnícke a módné domy na počítači s veľkou obrazovkou v malej kancelárii, zariadenej jednoduchým sivým nábytkom. Celú budovu postupne renovovali, ale na túto časť sa akosi vždy pozabudlo.

„Prečo?“

Monique, Claudettina sekretárka, zažmurkala. „Neviem. Ale vtravala, aby som ťa za ňou poslala, hneď ako prídeš.“

Libby si povzdychla. Ráno horko-ťažko vstala z postele. Nohy mala ako z olova. Posledných päť dní od Markovej smrti si vzala voľno kvôli chorobe. Ale toto bolo horšie ako choroba. Bolelo ju celé telo, od hlavy až po päty. A nikdy to neprejde. Už nikdy nebude schopná pracovať. „V poriadku,“ povedala. „Hneď som tam.“

Keď Libby prišla pred dvadsiatimi rokmi do Paríža, jej stredoškolská francúzština bola hrozná. Teraz síce hovorila po francúzsky plynule, dokonca aj rozmýšľala po francúzsky, ale angličtina jej stále chýbala. Chýbalo jej množstvo synonym, ktorými mohla vyjadriť jemné významové odtiene, chýbala jej možnosť radiť prídavné mená za sebou ako perly. Keď sa rozčúlila, francúzština jej začala unikať, a Claudette, jej šéfka, bola známa tým, že svojich podriadených rada rozčuľuje. Libby sa zmocnil nepokoj.

Šéfkinej kancelárii dominovali obrovské okná od podlahy až po strop, z ktorých bol nádherný výhľad na Seinu. Ale Claudette si naschvál postavila písací stôl tak, aby bola k oknám otočená chrbtom. To bola jediná zmena, ktorú urobila po svojom príchode pred ôsmimi mesiacmi, ale prezrádzala veľa o jej charaktere. Claudette tvrdila, že hľadiet von oknom je strata času, a uvoľnená atmosféra, ktorá tu vládla pred jej príchodom a ktorú si Libby tak veľmi cenila, sa postupne celkom vytratila.

„Ach, Libby,“ povedala Claudette a ukázala na stoličku vedľa stola. „Sadnite si. Musíme sa porozprávať.“

Libby si s búšiacim srdcom sadla. Zhlboka sa nadýchla a vydýchla, prekrižila si nohy a čakala. Claudette na ňu chvíľu uprene hľadela ľadovými modrými očami. Cez otvorené okno bolo počuť ruch na dvoch mostoch vedúcich cez Ile Saint-Louis.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ povedala Claudette s meravým výrazom v tvári.

Libby to vyrazilo dych. „Ďakujem,“ odvetila.

Nastalo ticho. Claudette sa neusmiala.

„Môžem už odísť?“ spýtala sa Libby.

„Nejde mi do hlavy, prečo ste si vzali voľno práve vtedy, keď ste oslavovali štyridsiatku,“ pokračovala Claudette.

„Necítila som sa dobre.“

„Dnes vyzeráte výborne.“

Skutočne? „Ási preto, lebo som mala päť dní voľno.“

Claudette prižmúrila oči, oprela sa dozadu v kresle a začala sa pohrávať s ceruzkou. „Nezostáva mi nič iné, ako vám veriť. Ale neznášam, keď si niekto zo mňa robí blázna, Libby. Päť dní vášho voľna ma stojí veľa peňazí. Nerada by som si myslela, že ma využívate iba preto, lebo ste chceli osláviť okrúhle výročie.“

Keďže Claudette bola povestná takýmito narážkami, Libby sa nedala vyviesť z miery. „Ubezpečujem vás, že som bola skutočne chorá.“

„A napriek tomu vás včera popoludní Henri videl na nástupišti v Gare du Nord.“

„Vracala som sa z Londýna. Navštívila som tam špecialistu.“

„Špecialistu? A akého?“

Libby nemienila ustúpiť. „Je to súkromné.“

Claudette sa zamračila. Libby potlačila pocit viny. Nevedela klamať, dokonca ani po dvanástich rokoch s Markom.

„Dobre teda, verím vám,“ vyhlásila Claudette a mykla plecami. „Ale nech sa to už viac neopakuje.“

„Hovorím pravdu,“ Libby opäť zaklamala.

Claudette nazrela do svojho diára. „Keď ste už tu, Libby... Dnes ráno som sa dozvedela, že Mark Winterbourne zomrel. Mali ste ho na starosti, však?“

Libby zovrela srdce, ale navonok sa tvárila nezúčastnene. „Áno.“

„Mohli by ste zavolať do jeho kancelárie a zistiť, kto prevezme jeho funkciu? Boli našimi klientmi dvanásť rokov a nerada by som ich stratila. Katalóg firmy Winterbourne je jednou z našich najvýznamnejších produkcií.“

„Mám volať ešte dnes? Bežne podpisujeme zmluvy až v polovici roka.“

„Bude tam chaos. Je to ešte veľmi čerstvé. Nemôžeme riskovať, že zmluvu dostane iné štúdio.“ Claudette pokrútila hlavou. „Zomrel na mozgovú mŕtvicu,“ pokračovala. „Počula som, že to majú v génoch. Vraj nebol prvým Winterbournom, ktorý na to zomrel.“

Libby sa mykla. O tom nič nevedela. Napriek intímnostiam, ktoré spolu zdieľali, Mark pred ňou nikdy nespomenul, že má predispozíciu na mŕtvicu. Azda preto, aby ju chránil? Alebo preto, že bola iba jeho milenkou?

Claudette pokrčila plecami. „Taký je život. No my musíme dostať tú zmluvu. Zavolajte im ešte dnes.“

Keď sa Libby vrátila do svojej kancelárie, mala stiahnutý žalúdok. Ako môže vytočiť to známe číslo, a pritom vedieť, že Mark nezdvihne slúchadlo? Ako môže pokračovať v práci na katalógu s vedomím, že ho nebude plánovať spolu s Markom? Jej práca, kedysi sladké útočisko, kde bol kontakt s Markom povolený, zrazu stratila zmysel. Zostal iba sivý nábytok a vrto-

šivá šéfk. Sadla si a dlho civela na tmavú obrazovku. Dokonca ani nezapla počítač. Rozmýšľala, či je vôbec možné zotaviť sa z takejto obrovskej straty. Nakoniec vstala, vzala si kabelku, obliekla si kabát a bez slova vyšla z kancelárie.

Nebude volať do firmy Winterbourne. Namiesto toho zavolá sestre.

Libby sa usadila na gauči vo svojom prenajatom byte na ulici Villa Rémond a vyťukala známe, no takmer zabudnuté telefónne číslo, rozšírené o medzinárodné smerové čísla. Keď začula zvonenie, zadržala dych.

„Haló,“ ozval sa rozospatý hlas a Libby si až vtedy uvedomila, že celkom zabudla na časový posun.

Od rozpakov a pocitu viny celkom stratila reč a ticho sa nepríjemne predlžovalo.

„Haló,“ zopakovala Juliet s náznakom strachu v hlase.

Libby položila. Nič lepšie jej v tej chvíli nenapadlo. Čo vlastne čaká? Juliet určite nebude nadšená, keď sa dozvie, že má v úmysle vrátiť sa domov. Pri ich poslednom stretnutí jej povedala, aby sa domov už nikdy nevracala. A Libby jej sľúbila, že sa nikdy nevráti. Ten sľub dodržala celých dvadsať rokov.

Ale sľuby tínedžerov predsa nie sú ničím, čo treba dodržiavať celý život. Okrem toho má teraz dobrý dôvod vrátiť sa domov. V ušiach jej znel Markov hlas. Budeš maľovať. Budeme spolu hľadiť na more. A možno konečne vyriešime tú rodinnú záhadu. Jednoducho som ten dom musel kúpiť. Naše každoročné útočisko. Potom jej podal kľúče, o ktorých prisahala, že ich nikdy nepoužije, a vlastnícky list, o ktorom prisahala, že si ho nikdy neprečíta. Vždy keď sa chystal do Austrálie na nákup opálov, presviedčal ju, aby išla s ním. Libby bola neoblomná. Keby ju Juliet videla s Markom... A keby Juliet povedala Markovi...

Obzerala sa po byte. Bol pridrahý, no zostala v ňom, lebo Mark chcel, aby bývala v centre. So zatajeným dychom hľadela na dvere do kúpeľne s nádejou, že o chvíľu z nich vyjde Mark, vysoký a urastený, s kučerami čiernych vlasov nad uša-

mi, oblečený iba v boxerkách a modrom hodvábnom župane. Usmeje sa na ňu, dotkne sa jej vlasov a bude prekypovať energiou. Čakala však márne. Mark z nich už nikdy nevyjde.

Juliet vie, čo takáto strata znamená.

Ich spoločná obľúbená kaviareň bola na Boulevard Saint-Germain. Interiér bol zariadený v štýle art deco a od tridsiatych rokov dvadsiateho storočia zostal takmer nezmenený. Sedávali vonku na terase, pri stole naľavo odo dverí. Marka vždy poriadne rozčúlilo, keď bol ich stôl obsadený. Zakaždým mal so sebou výtlačok *The Guardian*, ktorý si kúpil v stánku so zahraničnou tlačou, ale niekedy si ho sám priniesol z Londýna.

Dnes prišla Libby do kaviarne sama. Položila zložený výtlačok *The Guardian* na Markovo miesto a objednala ako zvyčajne: café au lait pre seba a espresso preňho. Kým čakala na kávu, kochala sa známym pohľadom na krémové neoklasicistické budovy na Rue Saint-Benoît. Pozorovala rušnú ulicu, chodcov v tmavých plášťoch, pučiace stromy nad hlavou. Nasávala vôňu Paríža – výfukové plyny, rezané ľalie, dážď na chodníku – a nevedela si predstaviť, že toto všetko onedlho opustí. V práci pre ňu usporiadali rozlúčkový večierok, ale mala pocit, akoby bol pre niekoho iného – pre šťastnú, nekonfliktnú ženu bez temnej minulosti a so žiarivou budúcnosťou.

„Čakáte na priateľa?“ spýtala sa čašníčka a položila Markovo espresso vedľa novín.

Libby sa silene usmiala, ale srdce jej krvácalo. Nie, on už nikdy nepríde. Popíjala kávu a Markovo espresso pomaly chladlo v jarnom ráne. Zavrela oči a v duchu sa s ním rozprávala ako zvyčajne.

„Aká bola cesta?“ spýtala sa.

„Dobrá,“ odpovedal. „Vo vlaku som toho veľa stíhol.“

„Mal si plno práce?“

„Ako vždy.“ Jemne sa usmial, potom poklepal po novinách, čo znamenalo, aby ho nechala čítať.

Libby otvorila oči. Nad hlavou jej viseli sivé oblaky a vo

vzduchu bolo cítiť vlhký chlad. Lietadlo jej letí o tri hodiny. V srdci cítila neznesiteľnú bolesť. Všetko ju bolelo. Pomaly dopila kávu. Naposledy. Vzala si kabelku a vstala. Naposledy. Keď odchádzala, začalo mrholiť. Obzrela sa. Markova káva zostala nedotknutá na stole a jeho noviny sa trepotali vo vetre. „Zbohom,“ šepla, zanechávajúc Paríž a Marka za sebou.

2. KAPITOLA

Pacifik

Libby so zatajeným dychom odbočila z hlavnej cesty. Nevedela sa dočkať, kedy sa pred ňou konečne rozprestrie šíry oceán. Bol nádherný februárový deň. Na oblohe nebolo ani mráčika a žiarivé slnko sa zrkadlilo na tyrkysovej hladine, ktorá sa v popoludňajšom vánku pod krídlami čajok čerila do bielych hrebeňov. Zastala na vrchole útesu a vystúpila z auta. Prešla na druhú stranu cesty a zhlboka sa nadýchla.

Známa vôňa v nej prebudila dávno zabudnuté pocity. Čachluhy. Soľ. Vzpružujúca a podmanivá vôňa. Z plných pľúc sa nadýchla. Pozrela smerom na sever a zbadala výbežok pri mestečku Lighthouse Bay, kde vyrastala. Na samom špici výbežku stál starý maják, ktorého vápnom obielené tehly do seba vpíjali slnečnú žiaru. Srdce jej poskočilo.

Libby sa otočila a vrátila k autu. Kúpila si ho pred dvoma dňami, hneď po prilete do Brisbane. Už roky nejazdila. V Paríži auto nepotrebovala, a keď išli na dovolenku s Markom, vždy šoféroval on. Na svoj Mercedes bol veľmi citlivý a jej návrhy, že ho za volantom vystrieda, zakaždým jemne odmietol. Spočiatku mala problém vôbec dostať malé Subaru z parkoviska. Ale keď sa zbavila počiatočného strachu, rýchlo sa do toho opäť dostala.

Libby naštartovala a vyšla na cestu, ktorá sa vinula okolo útesu smerom na sever. Cesta pomaly klesala a po chvíli sa pred ňou zjavila zlatistá pláž. Okrem zopár rybárov a niekoľkých trú-

falcov opaľujúcich sa na poludňajšom slnku bola pláž prázdna. Mestečko Lighthouse Bay ležalo príliš ďaleko na sever a nelákalo toľko návštevníkov ako južnejšie položené známe pláže v Noose a Peregiane. Keď Libby koncom osemdesiatych rokov odišla z mesta, bol to zapadákov, odkiaľ mladí ľudia utekali do rušných veľkomiest ako Brisbane alebo Sydney. Ale keď vchádzala do mesta, všimla si, že veci sa zmenili. Hlavnú ulicu lemovali obchody so športovými potrebami, reštaurácie a kaviarne s terasami, cukrárne, stánky s občerstvením a obchody s nápojmi. Ďalšími dôkazmi pomalého, zato nezadržateľného pokroku bolo malé nákupné centrum s bielou omietkou a presklenou fasádou a obchod s čerstvými ovocnými šťavami.

Konečne zbadala otcov penzión. Odkedy ho naposledy videla, takmer sa nezmenil, iba fasáda dostala nový náter. Keď bola malá, v lete bývali všetky štyri izby obsadené, ale v zime bol penzión zvyčajne prázdny, a tak ho s Juliet mali samy pre seba. Hrávali sa v izbách na hradné panie. Ďalšou zmenou bolo, že nápis *U Reggieho* na prednom okne vystriedal nápis *U Juliet*. Libby trochu spomalila, no nezastavila. Čoskoro príde čas, keď Juliet navštívi, teraz ešte nie. Nie, kým sa nezmieri s myšlienkou, že je opäť tu, hoci kedysi vyhlásila, že sa sem nikdy nevráti.

Cesta pred ňou sa rozdvajovala – jedna jej časť viedla späť na začiatok pláže a potom k jej domu, druhá smerovala od oceánu cez štvrt, v ktorej vyrastala, a okolo cintorína, kde bol pochovaný otec.

Libby vyhodila smerovku a odbočila k cintorínu.

Cintorín v Lighthouse Bay bol malý a tmavý. Keď zaparkovala, popri nízkom železnom plote zamierila ku vchodu. Otvorila výzgajúcu bránu, ktorá sa za ňou s buchotom zaplesla. Na chvíľu sa zarazila. Zrazu si uvedomila, že vlastne nevie, kde presne je otcov hrob. Prechádzala sa medzi náhrobnými kameňmi a hľadala známe nápisy. Po úzkom chodníku zišla okolo rybníka k zadnému plotu. Konečne našla, čo hľadala.

*Reginald Robert Slater, * 1938, † 1996. Odpočívaj v pokoji.*

Libby znova a znova čítala ten jednoduchý nápis. Mal iba päťdesiatosem rokov, keď zomrel. Presne ako Mark. V tom čase sa jej zdal starý. Myslela si, že jeho náhla smrť na infarkt nie je vzhľadom na jeho vek nič mimoriadne. Nijaká zdĺhavá choroba, kvôli ktorej by bola v pokušení vrátiť sa domov a rozlúčiť sa s ním. Neprišla dokonca ani na jeho pohreb. Presvedčila samu seba, že z Paríža je to príďaleko.

Vtáčí spev v korunách stromov ju vyrušil z myšlienok, ktoré v nej vyvolávali pocit viny. Mohla aspoň kúpiť kyticu na hrob, ale uvedomila si, že by to bolo iba prázdne gesto. Zdvihla zrak a poobzerala sa po cintoríne. Aj matka je tu niekde pochovaná. Zomrela pred jej druhými narodeninami, iba tri dni po narodení Juliet. Libby si na ňu vôbec nepamätala a nikdy jej vlastne ani nechýbala. Nie tak, ako jej celkom nečakane chýbal otec.

V diaľke počula šum mora. Zrazu ju premohol prudký nával emócií a takmer ju zrazil na kolená. Smútok, ľútosť, bolestná strata, hľadavý pocit viny. Od Markovej smrti občas premýšľala, prečo je vlastne stále nažive. Prečo od bolesti ešte neumrela? Zdalo sa jej nemožné, aby takto trpela a neumrela.

Nezostávalo jej nič iné, iba ísť ďalej. Hoci bola vo vnútri zlomená, stále sa hýbala, stále dýchala. Popri hroboch sa vracala k autu a bezmyšlienkovito čítala nápisy na náhrobných kameňoch. Väčšinu mien nepoznala. Jedno meno na hrobe pod košatým stromom však poznala veľmi dobre. Andrew Nicholson. Andy. Zastala a chvíľu hýtala, či Juliet ešte vždy chodí na jeho hrob.

Libby vkĺzla do auta. Dnes sa nedokáže postaviť zoči-voči Juliet. Dnes má pred sebou jednoduchú, ale skľučujúcu úlohu. Kočne pôjde do domu, ktorý pre ňu Mark kúpil. Vlastne pre nich.

Osamelý dom na úpätí štrkového chodníka, ktorý viedol hore k majáku, spoznala, hneď ako ho zbadala. Nielen z fotografií, ktoré jej Mark ukázal, ale aj zo svojej mladosti. Zalovila v pamäti a spomenula si, že ho postavili v štyridsiatych rokoch pre nového strážcu majáka. Keď žila v Lighthouse Bay, dom bol už

prázdny. Pirát Pete, posledný strážca majáka, sa rozhodol bývať v majáku, pamiatke z 19. storočia. Myšlienka na Piráta Peta v nej vyvolala ďalšie spomienky. Chodievala sem so skupinkou kamarátov a navzájom sa povzbudzovali, kto vyjde prvý po chodníku k majáku a zaklope na dvere. Chichotali sa pritom ako blázni. Potom sa rozleteli dvere a Pirát Pete s dlhou sivou bradou a ľadovými očami zareval: „Dočerta s vami, decká nepodarené! Nechajte ma na pokoji!“ Pirát Pete bol obľúbenou postavou strašidelných príbehov, ktoré si rozprávali na konci večierkov. Samozrejme, Pete nebol pirát. Bol iba osamelý a mrzutý starec.

Odbočila na zarastenú príjazdovú cestu a vypla motor. Chvíľu zostala sedieť s rukami na volante a hlavou jej vírili myšlienky. V kabelke mala kľúče, o ktorých si myslela, že ich nikdy nepoužije. Povzdychla si. Toto vôbec nemala v úmysle. Nikdy by si ani nepomyslela, že sa raz vráti domov so zlomeným srdcom a bez práce. Do domu, ktorý síce vlastní, no ktorý nikdy zvnútra nevidela.

Mark každý rok cestoval do Queenslandu na nákup opálov. Pred šiestimi rokmi si sám urobil výlet na neďalekú pláž Winterbourne Beach, ktorá niesla meno jeho rodiny. Pláž bola obľúbeným miestom na potápanie kvôli legendárnemu pokladu, ktorý sa tam stratil pri lodnom nešťastí začiatkom dvadsiateho storočia. „Keď som tam už bol, nemohol som predsa nenavštíviť miesto, kde sa moje dievčatko narodilo a vyrastalo,“ povedal. „Dom bol na predaj, tak som ho kúpil, aby som ti dokázal, ako veľmi ťa milujem.“

Potlačila slzy, vzala si kabelku a vystúpila z auta. Potom váhavo odomkla dvere a vošla dnu.

Do nosa jej udel zápach stuchliny, starých vecí a prachu. Okná pokrývala jemná vrstva soli, ktorá zahmlievala výhľad von. Prvá myšlienka bola, že musí umyť okná. Prešla cez obývačku. Na podlahe z hnedých dlaždíc ležal tenký béžový koberec. V strede stál starý štvorcový drevený stôl bez stoličiek. Otvorila hliníkové posuvné dvere, aby vpustila dnu morský vánok. Dom síce postavili v roku 1940, ale všetko zariadenie

pochádzalo zo sedemdesiatych rokov. Kuchynská linka bola zo svetlozeleného laminátu a kachličky pokrývala pleseň. Z plynového sporáka viseli pavučiny a pri pohľade na výkaly švábov sa jej zdvihol žalúdok. Druhá myšlienka bola, že musí všetko vydrhnúť silným dezinfekčným prostriedkom.

Krátka chodba viedla do kúpeľne v strašnom stave, do práčovne so zadným vchodom a do dvoch spální. Steny vo väčšej spálni boli bledoružové. Na veľkej posteli z kovaného železa ležal nový, ešte nerozbalený matrac. V skrinkách objavila bledozelenú posteľnú bielizeň, tiež nerozbalenú. Zastala a zhlboka sa nadýchla.

Raz sem skoro spolu prišli. Mark si zorganizoval cestu tak, aby mal pár dní voľno, a chcel, aby Libby vybrala farby do spálne. Tieto farby. Týždeň pred plánovaným odletom stratila odvalu. „Daj mi ešte aspoň pol roka,“ povedala. „Napíšem Juliet a uvidím, ako zareaguje. Máme medzi sebou veľa nedoriešených vecí.“

„Akých vecí?“

Nikdy sa mu neodvážila prezradiť, že ju trápia výčitky svedomia a pocit hanby. Aj bez toho bol ich vzťah krehký. Bála sa, že by jeho city k nej ochladli. Z pol roka bol napokon rok. A potom prešiel ďalší rok. Libby Juliet nenapísala a Mark sa napokon prestal vypytovať. Možno si myslel, že ju časom presvedčí. Lenže to už nestihol.

Druhá spálňa bola oveľa menšia a zariadená ako ateliér. Miestnosť mala veľké posuvné hliníkové dvere. Na maliarskych stojanoch pokrytých pavučinami boli natiahnuté prázdne plátna. Pri pohľade na ne si sadla na dlážku a rozplakala sa.

Keď Mark dom kúpil, nechápala, prečo na ňu tlačí, aby sem prišla. Teraz to konečne pochopila. Chcel, aby prestala pracovať pre firmu Pierre-Louis a začala žiť pokojnejším životom, viac oddychovala a maľovala. Veď už od detstva o tom snívala. A teraz to všetko má. Domček s výhľadom na more, miesto, kde môže začať odznova. Žiaľ, Mark už nikdy neuvidí, aká mu je vďačná, ako veľmi si cení toto jeho gesto lásky.

Zdalo sa jej, že plače celú večnosť. Nakoniec sa postavila a utrela si slzy. Otočila vypínačom, no elektrina bola vypnutá. Vrátila sa do kuchyne. Otvorená chladnička bola prázdna a ani v špajze nebolo nič. Pod drezom nenašla nijaké čistiace prostriedky ani utierky. Potrebuje základné veci. To znamená, že bude musieť ísť do obchodu. Ak pôjde do mesta, riskuje, že náhodou narazí na sestru. Mala by predtým zájsť do penziónu a porozprávať sa s ňou. Ale dnes ešte nie. Najprv sa poriadne vyspí a k Juliet pôjde zajtra. Už to dlhšie nemôže odkladať.

Bolo sparno a Libby sa cítila vyčerpaná. Túžila iba po jednom: skrútiť sa do kľbka a spať. Ale najprv ju čakalo upratovanie. Obliekla si bavlnené tričko a krátke nohavice, zopla si dlhé čierne vlasy do uzla a pozbierala všetku energiu. Keď sa začalo stmievať, tiekol z nej pot a vo vlasoch mala pavučiny. Rozhodla sa, že namiesto sprchy sa okúpe v mori. Obliekla si plavky a zamierila na pláž.

Po rokoch života vo veľkomeste ďaleko od mora sa stala opatrnou. Čo ak sú tu medúzy? Alebo žraloky? Tyrkysové more bolo čisté a teplé. Vošla po pás do vody a pohrúžila sa do vĺn. Keď sa vynorila, zalapala po dychu a rozosmiala sa. Premohol ju radostný pocit z toho, že si môže večer sama zaplávať v mori. O tomto čase by si v Paríži naťahovala rukavice a uväzovala šál, kráčala by rušnou ulicou v dave ľudí a potom by sa tlačila v metre.

Chvíľu zostala ležať na chrbte a dala sa unášať vlnami. Na perách cítila soľ a vlasy sa jej voľne vznášali na vode. Potom vyšla na pláž a sadla si do piesku. Začalo sa stmievať. Odtiene ružovej a zlatej farby na oblohe sa menili na jemnú purpurovú a cínovú. Cítila sa ako v raji: jemný piesok, opar nad hladinou, morský vánok, hebkosť vlastného tela. Zatvorila oči.

Keď ich znovu otvorila, súmrak vystriedala tma. Vstala, oprášila sa od piesku a pomaly zamierila k domu. Pláž od civilizácie oddeľoval pás banksií, pandánov a mangrovníkov. Keď kráčala po piesku k ceste, kraby pred ňou utekali ako mátohy.

Vošla do domu a s potešením konštatovala, že už nepáchnu stuchlinou. Ľahké čipkové záclony povievali v morském vánku. Urobila si sendvič s arašidovým maslom, rýchlo sa osprchovala v studenej vode a rozmýšľala, že rozloží plátno a otvorí škatule s farbami. Ale premohla ju únava a radšej vliezla do postele.

Okolo jedenástej sa zobudila na zvuk motora. Chvíľu ležala v tme a načúvala. Auto sa nevzdďaľovalo ani nepribližovalo, stálo na jednom mieste.

Vstala a odhrnula záclonu. Áno, auto stálo na ceste rovno pred jej domom so zapnutými svetlami. Nehýbalo sa. Libby ho spočiatku zvedavo pozorovala a potom ju premohol strach. Vôkol bola tma, a tak nevedela rozoznať typ ani poznávaciu značku auta. Prešlo päť minút. Potom desať. Nakoniec sa auto pohlo, prudko sa otočilo na štrkovom chodníku a zmizlo v tme.

3. KAPITOLA

Deň sa pre Juliet nezačal práve najlepšie. Cheryl jej zavolala o siedmej ráno, aby jej oznámila, že je chorá a nepríde do práce. Melody mala prísť až okolo obeda a nedvíhala telefón. Ako naschvál sa okolo desiatej v čajovni objavila skupinka matiek s malými deťmi. Juliet uvažovala, že ak sa doobeda vykašle na upratovanie izieb, čajovňu zvládne sama. Po obede potom stihne prezliecť postele, napochytro povysávať jedinú obsadenú izbu a vrátiť sa dolu, skôr než popoludní začnú chodiť zákazníci.

„Prepáčte, že sme vás takto prepadli,“ oslovila ju bucl'atá mladá žena a rovnako bucl'atým bábätkom v lone. „Pôvodne sme sa mali stretnúť u mňa, ale prišli mi montovať novú kuchynskú linku. Je tam hrozný hluk.“

„To je v poriadku,“ s úsmevom odpovedala Juliet a v duchu horúčkovo počítala. Je ich dvanásť. A ak si každá objedná koláč s džemom a šľahačkou, ešte vždy jej zostane štrnásť koláčov pre pravidelných hostí. Má pre istotu urobiť cesto na ďalšie koláče?

Nemala čas vyriešiť tento problém, lebo ženy si jedna cez druhú začali objednávať. Keď prijala objednávky, svižne pobehovala medzi stolmi a kuchyňou a cestou smutne hľadela na štyri zabalené bochníky chleba, z ktorých musela do obeda stihnúť urobiť sendviče. Dnes to bude hotová katastrofa. Ale nezostávalo jej nič iné ako skloniť hlavu a ísť ďalej. Našťastie bola zvyknutá tvrdo pracovať. Zopla si dlhé hnedé vlasy v tyľe a pokračovala v práci.

Penzión s čajovňou *U Juliet* sčasti vďačil za svoju obľubu polohe, pretože stál priamo na pláži. Zo širokej krytej terasy mohli deti kŕmiť čajky a ich unavené matky si zatiaľ mohli dopriať trochu oddychu a kochať sa pohľadom na more. Ale najväčší podiel na úspechu penziónu mala sama Juliet. „Tá Juliet je skutočný poklad,“ zvykla počúvať. Občas však začula aj to, že je vydatá za svoju prácu. To sa stávalo až po tom, ako dala košom seržantovi Scottovi Laceymu, bývalému výtržníkovi na strednej škole Bay High, dnes mužovi zákona slúžiacemu na miestnej policajnej stanici. Pravda však bola iná. Keď pred pätnástimi rokmi zomrel otec, zostal po ňom podnik a niekto sa ho musel ujať. Mala vtedy iba dvadsaťtri rokov, no uvedomovala si, že otcova celoživotná práca nemôže vyjsť nazmar. K penziónu pridala aj čajovňu a odvtedy nemala ani deň voľna. Za celý čas si dopriala trochu oddychu iba jediný raz, keď bola na trojtýždňovom meditačnom pobyte na Novom Zélande, ibaže aj vtedy každý deň volala Cheryl, aby sa presvedčila, či je všetko v poriadku.

O pol dvanástej konečne prišla Melody a ihneď začala upravovať stoly na terase. Juliet sa konečne mohla venovať sendvičom. Telefón vzadu neustále vyzváňal, ale ignorovala ho. Keď zazvonil zvonček nad dverami do čajovne, pomyslela si: Koho to sem čerti nesú? Dajte mi ešte desať minút, nech dokončím tie sendviče.

Vzápätí sa v kuchynských dverách zjavila Melody a oznámila: „Prišla za tebou nejaká žena.“

Juliet zdvihla zrak, chrbtom ruky si utrela pot z čela a odhrnula si z očí pramienok vlasov. „Kto je to?“